

HỒI 621

Nề Túc Thâm Hãm

Khấu Trọng đem bọc tiền đặt lên bàn, phát ra một tiếng “bình”, ngồi xuống cười nói: “Bịch vàng này là dùng cái mạng quền đánh đổi về, Trì Sanh Xuân muốn người giết ta trên đường, giá họa cho cho Quan Trung kiếm phái, ta giả bộ đi lạc đường, cho nên hẳn không thể giở trò. Con mẹ hẳn, Trì Sanh Xuân tên khốn này thật là tiểu lý tàng đao.”

Ngừng một gã chép miệng nói: “Phúc Vinh gia ra ngoài gặp ai vậy?”

Từ Tử Lăng mục quang nhìn bịch tiền, đáp: “Là Hồ Phạt cùng con gái đến nói lời từ biệt với Phúc Vinh gia, đương nhiên là vì muốn ăn chia một phần trong nghiệp vụ buôn bán phi tiền. Ta chào hỏi qua loa rồi vào nghỉ, Ôi! Hồ Tiểu Tiên nheo mắt tổng tình là Tiểu Tuấn hôn mê đổi hướng liền, thật đáng lo.”

Khấu Trọng trầm ngâm một hồi: “Có gặp Loan Loan chứ?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Người đi nói chuyện với ả đi!”

Khấu Trọng trầm giọng: “Đêm mai thì sao?”

Từ Tử Lăng hít một hơi sâu: “Quyết định vậy đi.”

oOo

Loan Loan nhắm mắt khoanh chân ngồi trên giường Khấu Trọng, đến khi Khấu Trọng ngồi xuống bên giường mới bắt đầu hé mắt: “Các người khi nào về?”

Khấu Trọng đáp: “Ngày mai! Loan đại tỷ có thể trả lời một câu hỏi của ta không, Hương gia và Ma môn thật ra có quan hệ gì?”

Loan Loan ngọc dung bình tĩnh, điềm đạm thốt: “Việc này có quan hệ gì đến việc giết Thạch Chi Hiền?”

Khấu Trọng đáp: "Bối Thạch Chi Hiền muốn đối phó Trì Sanh Xuân."

Loan Loan trầm mặt một hồi, thở dài: "Kẻ Thạch Chi Hiền muốn đối phó đâu phải là Trì Sanh Xuân, mà là Triệu Đức Ngôn. Người có biết Hiệt Lợi từng phái người đến Trường An bảo đảm với Lý Uyên sẽ không xen tay vào chuyện Lý Thế Dân công đá Lạc Dương, nếu không phải có Triệu Đức Ngôn xúi giục sau lưng, Hiệt Lợi làm sao làm như vậy."

Khấu Trọng thốt: "Không ngờ lại có chuyện đó! Vậy người sao vẫn muốn che giấu cho Hương gia, cho dù người tương lai thống nhất Thánh môn là Loan đại tỷ, Hương gia cũng sẽ không tỏ lòng trung với người."

Loan Loan mỉm cười: "Thiếu soái có biết Hương Quý vốn là người của Âm Quý Phái ta không?"

Tiếp đó nàng ta điềm đạm thốt: "Nói thẳng một chút Hương Quý là công cụ kiếm tiền của bọn ta, Ba Lăng bang chỉ là bảng hiệu để y che giấu thân phận thật. Hừ! Hương Quý thích nhất là xu phụ kẻ có quyền có thế, thấy Triệu Đức Ngôn có người Đột Quyết chống lưng, cho nên dám bề ngoài vâng dạ mà mặt trong chống đối bọn ta, ngấm ngấm làm việc cho Triệu Đức Ngôn, cuối cùng cũng có một ngày ta sẽ khiến cho gã hối hận về những gì gã đã làm. Ta chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi. Phải đem mai động thủ không?"

oOo

Giữa ánh sáng lọt lọt của hoàng hôn, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mặc quần áo lặn theo dòng Vị Thủy nhắm hướng tây bắc lên tới Trường An thành, dũi theo thuyền buồm chở bọn Tổng Sư Đạo thuận dòng theo hướng đông tiến về Hoàng Hà. Khi xuất quan sẽ có người giả làm Thái Hành Song Kiệt, không để lộ chỗ hở nào.

Lúc hai người lên bờ, bóng đêm đã giáng lâm, Trường An thành đèn đuốc sáng choang, càng tỏ rõ vẻ hoành tráng vĩ đại của thành thị một trong tam đại danh đô đời nay.

Hai người nằm phục ở một bãi đá nước cạn bên bờ, nhẩn nại đợi chờ thuyền đội của Lý Mật. Đi quan ngoại có hai đường thủy lục, đương nhiên đường thủy mau lẹ tiện lợi hơn, từ bến tàu kênh Vĩnh An phía tây bắc thành, qua Vị Thủy vào Đại Hà, sau hai ngày đã có thể quá quan.

Khấu Trọng than: "Lý Mật và người của y ngồi ba chiếc thuyền, nếu Lý Mật không giấu Trầm mỹ nhân trên thuyền của y thì thật làm cho bọn ta đau đầu. Một vấn đề khác là bọn ta căn bản không biết nàng có bị đem lên thuyền hay không."

Từ Tử Lăng thốt: "Chuyện đó ta lại không lo, Lý Mật chợt dạ, khẳng định sẽ mang Trầm Lạc Nhạn theo bên mình, đề phòng bất trắc. Nếu người là Lý Mật, sẽ phân phối thủ hạ ra làm sao?"

Khấu Trọng trầm ngâm: "Đổi lại là ta, sẽ đem người có thể tác chiến tập trung trên một thuyền, lương thực và đồ dùng nặng dồn vào thuyền kia, xảy ra đột biến cũng có sức ứng phó."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Lý Mật là thống soái rành rọt chinh chiến, ý tưởng chắc không khác gì người mấy, cho nên chiếc thuyền nào nhẹ nhất sẽ linh hoạt nhất, đó là mục tiêu của bọn ta."

Khấu Trọng than: "Ta thật không hiểu Lý Mật, hòa thượng chưa đi đã lo đem miếu đi, cho dù y có thể an toàn đến quan ngoại, người nhà và thân thuộc của bộ hạ y và của chính y vẫn còn ở Trường An, nếu y phản Đường tự lập, không phải là gieo họa cho thân nhân sao?"

Từ Tử Lăng nói: "Cho nên y muốn dựa dẫm Dương Văn Can, chiếu theo suy đoán của ta đại bộ phận thủ hạ của y đều không biết gì, không biết mục đích thật sự của chuyến đi này, nếu không sao chịu bỏ vợ con theo y mạo hiểm chứ."

Khấu Trọng gật đầu: "Đây chính là nguyên nhân Lý Mật trăm phương ngàn kế muốn được Lý Uyên phê chuẩn, trước tiên là muốn thủ hạ an tâm theo y xuất quan, thứ đến là để người nhà cũng có cơ hội lên đi. Nếu không với thân thủ của Lý Mật và Vương Bá Đường, chắc có thể dễ dàng trốn chạy."

Sắc trời dần dần u ám, màn đêm buông trải, hiển hiện vàng trắng cùng lấm tấm những vì sao.

Khấu Trọng nhíu mày: "Có gì đó không thỏa đáng, tại sao không thấy bóng dáng thuyền đội của Lý Mật?"

Từ Tử Lăng đang định nói, tiếng vó ngựa rầm rập từ trên bờ truyền đến, hai người kinh hãi nhìn nhau, Lý Tịnh quát ngựa phóng trên con đường dọc bờ, còn dẫn theo hai con ngựa không người cưỡi.

Hai người lòng biết không hay, liền vọt ra khỏi chỗ ẩn mình, phi thân nghênh đón.

Lý Tịnh thấy bọn họ, thốt: “Mau lên ngựa! Theo ta!”

Hai người phi thân lên ngựa, đuổi theo sau Lý Tịnh.

Lý Tịnh quất ngựa nhắm hướng đông phóng lệ, quay lại nói: “Lý Mật tạm thời đổi sang đường bộ, xuất thành nửa canh giờ trước, may là ta luôn ngầm ngầm lưu ý bọn chúng.”

Hai người thầm xấu hổ, nếu không phải Lý Tịnh không an tâm, bọn họ sẽ thất bại, Trầm Lạc Nhạn coi như xong.

Lý Tịnh nói: “Lý Mật đoán được Hoàng thượng muốn giết y.”

Khấu Trọng nói: “Lý Mật rất có thể đã tỉnh ngộ sau khi Trầm Lạc Nhạn phân trần lợi hại, con mẹ nó! Y biết rõ như vậy vẫn tính đi một mình, còn bắt đám bộ hạ cũ có tình có nghĩa với mình đi, Lý Mật có còn là người không?”

Từ Tử Lăng phóng sát Lý Tịnh, hỏi: “Lý đại ca biết lộ tuyến của Lý Mật chứ?”

Lý Tịnh đáp: “Nếu muốn tránh né truy binh, Lý Mật phải mượn rừng cây che chở, lý tưởng nhất là Mạo Tử lâm ngoài ba chục dặm phía đông nam Trường An, khoảnh rừng đó bao phủ cả bình nguyên núi đồi trong vòng hơn trăm dặm. Với kinh nghiệm hành quân của Lý Mật, tất có đủ cách thức trốn thoát truy binh, còn có thể chọn vị trí khác mà ra khỏi rừng.”

Khấu Trọng nghe vậy nổi da gà: “Vậy phải làm sao? Nửa canh giờ có thể đi ba chục dặm, Lý Mật hiện tại chắc đã vào rừng, bọn ta làm sao mà kiếm y?”

Lý Tịnh dẫn bọn họ phi lên một đồi cao, thốt: “An tâm! Ta và Hồng Phất chia nhau hành sự, nàng chắc đã bám sát sau lưng bọn chúng.”

Ba người không nói nữa, toàn tốc giục ngựa, vừa phóng lên đỉnh đồi, bên dưới hiện ra một mảng rừng rậm xanh rờn bát ngát, trải dài bốn phương tám hướng đến tận cuối bình nguyên, Trường An biến thành một điểm mờ tối tựa tinh quang, tuốt đằng xa phía tây bắc bình nguyên.

Khấu Trọng hít một hơi lạnh: “Cái ta lo là Lý Uyên sẽ chặn y trước khi y vào rừng.”

Lý Tịnh thốt: “Ta và Hồng Phất có thương lượng về vấn đề này, giả như Hoàng thượng cắt chặn xa đội của Lý Mật trước khi vào rừng, Hồng Phất sẽ hiện thân mắng Lý Mật đòi người, vạch trần chuyện y bắt Trầm Lạc Nhạn đi, vậy Hoàng thượng khó lòng bắt tội Trầm Lạc Nhạn.”

Từ Tử Lãng căng mắt dò tìm, xem có chỗ nào có chim chóc kinh sợ bay loạn hay không, nhưng vì khu rừng phạm vi quá bao la, dưới bóng đêm phủ trùm cũng khó mà thấy rõ, cười khở: “Đây là biện pháp khi không còn biện pháp, đại tẩu vạch trần âm mưu của Lý Mật, Lý Mật mất mặt nổi giận sẽ phản kháng, tên khốn đó có thể thừa lúc binh mã hoảng loạn mà thừa cơ hại chết Trầm Lạc Nhạn.”

Khấu Trọng khẩn trương: “Đại tẩu sẽ dùng thủ pháp nào để thông tri cho chúng ta biết vị trí?”

Lý Tịnh tỏ ra tâm tình trầm trọng, trầm giọng: “Nàng biết bọn ta sẽ đến chỗ cao nhìn xuống, khi thích ứng sẽ dùng gương phản chiếu ánh trăng.”

Nói còn chưa dứt, giữa cánh rừng cách khoảng hai chục dặm đằng xa hiện ra một điểm sáng đỏ, chớp lên rồi tắt ngóm, cứ như vậy ba lần.

Ba người thấy vậy đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng cau mày: “Đây tựa hồ không phải là gương phản chiếu, mà là ánh lửa.”

Từ Tử Lãng linh quang thoáng hiện, vui mừng thốt: “Ta hiểu rồi! Rất có thể Lý Uyên có bố trí nội ứng trong số người của Lý Mật, cần bản không sợ Lý Mật có thể bay lốt ra ngoài.”

Khấu Trọng mừng rỡ: “Có lý! Lý Uyên muốn mua chuộc người của Lý Mật quả là dễ như trở bàn tay.”

Nói xong nhảy xuống ngựa: “Phục binh chắc ở ngoài rừng chục chờ Lý Mật, chỉ cần bọn ta cản được Lý Mật trước khi y ra khỏi rừng, liền có cơ hội đoạt Trầm mỹ nhân về.”

Lúc này lại thấy quang ảnh, chỉ cách chỗ hỏa quang mới hiển hiện có năm dặm.

Lý Tịnh vẫn ngồi trên ngựa, thờ người: “Đây chắc là gương của Hồng Phất.”

Từ Tử Lãng nói: “Đó đại biểu Lý Mật đã chia binh hai đường, làm lạc hướng truy binh.”

Khấu Trọng phân tích: “Người có tư cách để Lý Uyên mua chuộc khẳng định là tâm phúc biết rành về kế hoạch của Lý Mật, cho nên vị trí của Lý Mật trong rừng chắc là chỗ hỏa quang của nội ứng chỉ điểm. Lý đại ca đi tìm đại tẩu, ta và Tử Lãng rượt theo Lý Mật.”

Lý Tịnh quan tâm đến vợ yêu, không có cách nào không đáp ứng.

Hai người cởi bỏ áo lặn, mang khăn bịt mặt, toàn tốc phi ngựa giữa vùng cây cối đen sì, đề triển thân pháp đến cực hạn, cuối cùng đã rượt kịp mã đội của Lý Mật hai dặm trước khi ra khỏi rừng tiến vào bình nguyên Quan Đông.

Lý Mật trong đội không có xe ngựa, toàn là khinh kỵ, nối đuôi nhau đi, gần ba trăm người lẳng lẳng lên đường, không khí trầm trọng.

Hai người vọt lên tận ngọn một cây đại thụ, quan sát tình huống đằng đuôi đội hình, mượn ánh sao ánh trăng ảm đạm, căng tròn mắt cũng không thấy bóng dáng Trầm Lạc Nhạn.

Khấu Trọng ghé bên tai Từ Tử Lăng: “Bọn ta cứ chạy dọc lên, thấy Trầm mỹ nhân là lập tức hạ thủ bất chấp mẹ bà bọn nó mà đoạt lấy người, tất sẽ đại công cáo thành.”

Từ Tử Lăng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, gật đầu đáp ứng.

Hai người nhảy nhót từ cây này qua cây kia, không hơi không tiếng rượt theo mã đội, mãi cho đến khi tới đằng đầu, cuối cùng mới phát hiện, lập tức than khổ trong lòng.

Hai ngựa của Lý Mật và Vương Bá Dương dẫn đường đi trước, đằng sau trên lưng một con ngựa không phải có người ngồi, mà là một cái hòm gỗ hình chữ nhật, cột chặt trên giá gỗ đặt trên mình ngựa, để người dắt ngựa đi theo.

Lý Mật và Vương Bá Dương đều không phải là hạng tầm thường, cho dù Khấu Từ dùng thủ pháp sét đánh không kịp bịt tai chặt đứt dây đập vỡ hòm gỗ, bất kể thủ pháp nhanh tới cỡ nào, cũng khó lòng thoát khỏi lọt vào tròng vây của địch nhân, mặc cho võ công của bọn họ thông thiên, làm sao địch được Lý Mật và Vương Bá Dương cùng mấy trăm võ sĩ từng trải trăm trận.

Đang lúc do dự, Lý Mật và Vương Bá Dương đã đem Trầm Lạc Nhạn rời khỏi rừng rậm, tiến vào khu rừng thưa của bình nguyên Quan Đông bao la.

Hai người nằm phục trên một cây to ngoài bìa rừng, nhúc nhích mà cũng không tìm ra cách.

Khấu Trọng ghé sát tai Từ Tử Lăng: “Làm sao đây? Bọn ta cho dù có được cái hòm cũng khó mà thông dong đào tẩu.”

Từ Tử Lăng nhìn địch nhân bương bả ra khỏi rừng, nảy sinh ý kiến: “Bọn ta trước hết tìm cách trà trộn vào trong đám địch, kiếm cơ hội đoạt ngựa, chỉ cần có thể chạy ngược vào rừng rậm là thành công rồi!”

Khấu Trọng đồng ý: “Quyết định vậy đi!”

Hai người lập tức hành động, phóng ngang qua, nhắm đúng hai kỵ sĩ đi cuối, từ trên phốc xuống, người còn chưa đến đã tung chỉ phong, điểm trúng huyệt đạo của mục tiêu. Hai người không hơi không tiếng rơi mình trên lưng ngựa, thu giữ hai thân thể muốn té gục

xuống ngựa, nhẹ nhàng buông xuống chỗ cành lá cây cỏ rậm rì bên bìa rừng, thuận tay lấy khô trụ của chúng.

Mấy kỵ sĩ phía trước tâm thần hoàn toàn tập trung vào việc chạy ra khỏi rừng, thêm vào bóng đêm thâm trầm, im ỉm không biết sau lưng đang đổi người.

Thình lình đằng sau tiếng vó ngựa vang vọng, đám đằng đuôi lập tức kinh ngạc thay nhau quay đầu lại nhìn, hai người than thầm, không ngờ sau đuôi lại còn có đuôi, nghe tiếng vó ngựa cũng phải mười mấy kẻ đến, liền ghì cương đứng yên, ở lại bìa rừng, nhất thời không biết nên ứng biến ra sao, phương pháp duy nhất là ụp mũ trụ xuống, đề tới sát mí mắt, hy vọng địch nhân trong bóng tối nhìn không rõ.

Mười mấy kỵ sĩ theo lộ tuyến đội ngũ Lý Mật đã đi qua phóng tới, không ngờ không thèm nhìn Từ Tử Lăng và Khấu Trọng né một bên, vẫn giục ngựa ra khỏi rừng, người dẫn đầu cao giọng: "Quang Lộc khanh dừng bước, thánh chỉ của Hoàng thượng đến!"

Hai người nghe tiếng biết kẻ dẫn đầu là Vi công công, vụt tỉnh ngộ, biết Lý Uyên cuối cùng đã xuất chiêu.

Phe Lý Mật làm sao ngờ được người của Lý Uyên có thể xuất hiện giờ phút này, trợn trợn hoảng loạn, đội hình tản mác, thủ hạ của Lý Mật vây kín con ngựa chớ hòm, không để kỵ binh mới đến nhìn thấy. Lý Mật và Vương Bá Đường mặt mày ngưng trọng quát ngựa quay đầu, nghênh tiếp thánh chỉ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thâm nghĩ may quá, phe Lý Mật chỉ lo chú ý tập trung vào Vi công công truyền chỉ, không lưu ý đến bọn họ.

Người của Lý Mật chia nhau phân tán sang một bên, nhường đường cho kỵ binh mới đến thông hành, đến lúc song phương tiếp cận, kéo ngựa dừng lại, Vi công công với thanh âm âm dương quái khí thốt: "Quang Lộc khanh Lý Mật tiếp chỉ!"

Lý Mật và Vương Bá Đường đưa mắt nhìn nhau, Lý Mật không ngờ không xuống ngựa tiếp chỉ, vẫn ngồi cao trên yên nôn nóng: "Ta chuyển này xuất quan là do Hoàng thượng thân hành phê chuẩn, tại sao bỗng lại có thánh chỉ đến?"

Vi công công đáp: "Hoàng thượng có lệnh, Quang Lộc khanh Lý Mật lập tức quay về Trường An kiến giá."

Bên Lý Mật ai ai nghe vậy cũng quay mặt nhìn nhau, im lặng không nói gì, không khí trầm trọng đến cực điểm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tới giờ mới biết thủ đoạn của Lý Uyên, Lý Mật lúc này như chim sổ lồng, nào chịu buông bỏ thủ hạ một mình một ngựa quay về Trường An tiếp nhận mệnh vận bất trắc. Vấn đề lớn hơn là bắt ép Trầm Lạc Nhận đi theo, nếu chuyện này để bị khám phá, dù miệng Lý Mật có phun hoa sen, cũng đừng hòng biện bạch. Toàn âm mưu đối phó Lý Mật từng mắt xích khớp liền với nhau, Lý Mật lúc này chân lún sâu vào bùn lầy, không còn đường chọn lựa nữa.

Lý Mật ngửa nhìn bầu trời sao, dưới những cặp mắt chăm chú của mọi người từ từ thở ra một hơi: "Ta không tin đây là chỉ ý của Hoàng thượng phát ra, Vi công công xin về đi!"

Vi công công cười khà khà: "Mật công gan quá, không ngờ dám bội ngược chỉ ý của Hoàng thượng. À! Đám kia giấu giấu giếm giếm, có phải có sự vật gì không thể cho thấy không?"

Lý Mật mặt trầm xuống: "Nể mặt quen biết, Vi công công tốt hơn hết là lập tức quay đầu bỏ đi, nếu không đừng trách Lý Mật không niệm tình xưa."

Vi công công không ngờ không nổi nóng, cười khi khi: "Vi công công ta từ mười tám đã bắt đầu hầu hạ Dương Kiên, chưa từng có ai dám nói với ta như vậy, bội phục bội phục!"

Lão bỗng nhảy xuống ngựa, hú một tiếng sắc nhọn, vọt về phía Lý Mật, Lý Mật và Vương Bá Đường lập tức y phục phần phật tung bay, ngựa nhảy dựng mấy bước, chỉ xem thanh thế là biết vị thủ lĩnh thái giám Đường cung này khí công đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

Mọi người thay nhau rút binh khí ra. Thành linh đằng trước hỏa quang rùng rục, không rõ có bao nhiêu nhân mã từ chỗ mai phục trong cánh rừng thưa đằng trước quất ngựa xông ra. Cùng một lúc trong rừng rậm tiếng vó ngựa vang lên bốn bề, phe Lý Mật hãm mình vào cảnh trước sau lang rình hổ đợi.

Tiếng phành phạch liên miên bất tuyệt bên tai, Vi công công hai ống tay áo bay lượn, lẳng không đánh xuống, với năng lực của Lý Mật và Vương Bá Đường, lúc này cũng chỉ còn nước liều mạng kháng cự, không có cách nào thoát thân.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy cơ hội nào dám bỏ qua, giục ngựa lao nhanh, nhắm chỗ Trầm Lạc Nhận xông tới.

Hình thế hỗn loạn đến cực điểm, binh Đường cả ngàn tràn ngập cánh rừng từ hai bên ủa tới, phe Lý Mật lãnh tụ bị đánh, thêm vào không còn đầu óc ham chiến, chia nhau chạy tứ tán, chưa đánh đã tan.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mục tiêu rõ rệt, thấy đám thủ hạ của Lý Mật dẫn ngựa chở hòm nhắm hướng bắc bỏ chạy, liền quát ngựa đuổi gấp.

Lúc này binh Đường như thủy triều nuốt chửng người của Lý Mật, mười mấy kỵ sĩ dẫn ngựa chở hòm bị binh Đường cản chặn, đánh nhau một trận.

Một đội Đường binh mười mấy tên khác ập đến chỗ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Khấu Trọng tâm tình thống khoái, khà khà một tràng, rút Tĩnh Trung Nguyệt trên lưng ra, một đao sà tới, tên binh Đường gần nhất huy đao đón đỡ, "keng" một tiếng, bị thủ pháp nặng nề của Khấu Trọng đánh văng xuống ngựa.

Chui vào chiến trường, Khấu Trọng giống như rồng về biển rộng, toàn thân phát kinh khí mãnh liệt, bất quá vì là thân phận người ngoài cuộc, binh Đường lại trùng trùng kéo đến, thêm vào gã không phải là kẻ hiểu sát, cho nên đao hạ lưu tình, chỉ đánh cho địch nhân văng xuống ngựa.

Từ Tử Lăng rút mã đao giắt trên lưng ngựa, xoay tay một chiều, lấy mặt đao gạt hai người đằng trước rút khỏi lưng ngựa, theo sát sau lưng Khấu Trọng, lợi dụng địch nhân còn chưa hoàn thành thế hợp vậy, rẽ lướt theo con ngựa chở hòm đang kinh hoàng dậm vó.

Từ Tử Lăng liền tục đánh ngã mấy tên địch, một tay nắm dây cương con ngựa chở hòm, Khấu Trọng đến bên gã, kêu lên: "Quay lại đi!"

Từ Tử Lăng vội quay đầu liếc mắt, thất kinh giật mình, không ngờ là Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng quát ngựa phóng tới, cách bọn họ chỉ chừng mười mấy trượng.

Từ Tử Lăng liền kéo con ngựa chở hòm theo phương hướng ngược lại nhắm vùng hoang dã đào tẩu, Khấu Trọng áp hậu.

Độc Cô Phượng hiển nhiên không những nhận không ra mà còn không ngờ được kẻ dẫn ngựa chở hòm đi là hai người bọn họ, quát lớn: "Chạy đi đâu!"

Nếu không có ngựa chở hòm, bằng vào thuật "Nhân mã như nhất" của bọn họ, cho dù ngựa đối phương cuối là Hãn Huyết bảo mã của Cao Xương, đừng hòng có thể đuổi kịp hai người.

Hiện tại lại càng lúc càng đuổi đến gần, cự ly giữa song phương không ngừng rút ngắn. Năm kỵ sĩ dần dần cách xa chiến trường chém giết la ó rân trời, triển khai rượt đuổi trên thảo nguyên.

Vu Sở Hồng quát lớn một tiếng, vọt khỏi lưng ngựa, lẳng không phi tới.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>